

[Arup.]

på hvilket den domfældte har lejlighed til at få sin sag, nemlig sagen om, hvor straffen skal udstås, prøvet for domstolene.

I det svenske lovforslag, der jo ligesom det norske er så temmelig enslydende med det lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat i det høje ting, er der indeholdt en bestemmelse om, at den dømte skal have lejlighed til at udtale sig, inden man fra hjemlandets side overtager fuldbyrdelsen af en dom afsagt i et andet nordisk land. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i det foreliggende danske lovforslag og, så vidt jeg kan se, heller ikke i det norske lovforslag, der jo vil blive forelagt nogenlunde samtidig med dette lovforslag. Man kunne sige, at dette ville i hvert tilfælde være nogen beskyttelse for den domfældte, men man må også, synes jeg, rejse det spørgsmål, om ikke man burde gå så meget videre, at man i al almindelighed ønskede en juridisk prøvelse af den afgørelse, der træffes for den domfældte.

Den højtærede justitsminister har selv været inde på den samme tanke, nemlig som medlem af Nordisk Råds juridiske utskott, hvor man jo første gang kom ind på en bedømmelse af det svenske regeringsforslag, der ligger til grund for de nordiske forslag i denne sag. I denne udtalelse fra Nordisk Råds juridiske utskott udtales det, at beslutninger vedrørende overflytning til strafafsoning eller anordning af tilsyn i et andet nordisk land efter begæring af den domfældte skal kunne underkastes juridisk prøvelse, men denne tanke, som man havde i dette forslag, er, så vidt jeg kan se, ikke optaget i det nu fremsatte lovforslag. Spørgsmålet om, at den domfældte ikke har lejlighed til at udtale sig om den begæring, som anklagemyndigheden fremsætter over for et af de andre nordiske lande med hensyn til straffuldbyrdelsen, er jo uafhængigt af det andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om den domfældtes selvstændige lejlighed til enten selv eller gennem sin forsvarer at begære sådan straffuldbyrdelse udstået i hjemlandet.

Det er efter min mening også et stort principielt spørgsmål, og jeg er glad ved at have bemærket, at jeg ikke står helt ene med den opfattelse, at det måtte være af betydning for den domfældte, at han selv

havde lejlighed til at rejse en sådan begæring. Det viser sig nemlig, at ved udarbejdelsen af det svenske lovforslag har hovrätten over Skåne og Blekinge anset det for rimeligt, at den dømte efter loven får ret til selv at begære vedtagelsen af sådanne foranstaltninger. I sorgen over at have mistet Skåne, Halland og Blekinge glæder det jo altid én, når man hører godt nyt fra den kant, og derfor synes jeg, at det er ganske hyggeligt, at man i disse gamle danske landsdele har en sådan forståelse for det princip, der ligger i hele retsplejelovgivningen, at anklagemyndigheden og forsvaret er to ligeberettigede parter, og at dette princip får lejlighed til at give sig udtryk i denne sag.

Hvad jeg her har sagt, går altså ud på, at lovforslaget efter min mening nok burde have givet den domfældte en lidt bedre chance for selvstændigt at gøre sig gældende. Men under hensyn til den meget store fremgang, der er for den domfældtes stilling i hele det lovforslag, som den højtærede justitsminister har fremsat, vil jeg på mit partis vegne anbefale det til vedtagelse.

Vagn Bro: Det foreliggende lovforslag er jo en videreførelse af det nordiske samarbejde på straffuldbyrdelsens område, og jeg kan straks på mit partis og egne vegne tilsige den højtærede minister vor støtte til hurtigst at få dette punkt bragt i orden.

I den højtærede ministers fremsættelse er det sagt, at man med hensyn til den påtænkte ordning har valgt den samme form som med hensyn til den samarbejdsordning vedrørende udlevering af lovovertrædere, som vi vedtog i folketinget for kort tid siden, således at ordningen bygger på et system af ensartede love uden et egentligt traktatmæssigt grundlag. Det finder vi er en praktisk måde at ordne det på. Forholdet er det, at vor straffelovgivning er ret ensartet, og derfor vil det være rimeligt at tage dette rent praktiske hensyn, som det kan være for mange mennesker. Det må selvfølgelig erkendes, at det hidtil har været en meget fast regel i international straffelovgivning, at domme kun kan fuldbyrdes i det land, hvori de er afsagt. Det er klart, at det er en alvorlig sag at ændre dette, men ud fra det synspunkt, at Norden på dette område nærmest er en enhed, finder vi det rimeligt, at det sker.